

Nagy Örs Tajvan fővárosában, Tajpejben töltött el egy egész évet, ahol a rendőrök struccokat kergetnek az utcán, és idegenek nyalják meg egymás kezét. Kultúrájuk, ünnepeik, gasztronómiájuk gyökeresen eltér a miénktől, Örs ezekről mesélt nekünk, és azt is megtudtuk tőle, az ázsiaiak miért bálványozzák az európaiakat.

Miért választottad Tajvant?

Nekem nagyon tetszik az ősi keleti kultúra. Hatalmas történelmük van, és a gondolkodásmódjuk is nagyon más. Két éve már voltam Kínában, és nagyon tetszett, szóval **biztos voltam benne, hogy Ázsiába szeretnék menni** valahová. Igaz, Japán közelebb állt a szívemhez, de egyszer találkoztam egy tajvani lánnyal, aki a Rotaryn keresztül itt volt Romániában, és egyórás beszélgetés után el is döntöttem, hogy oda megyek.

Milyen volt a család, a megérkezés, a fogadtatás?

Én három különböző családnál voltam, mert így van a program. Az elsővel felvettem előre a

kapcsolatot, láttam róluk képeket, e-maileztünk. Szerencsére náluk az „anyukám” valamennyire tudott angolul, mert kint élt Amerikában egy évet, de azért nem volt tökéletes a nyelvtudása. Arra viszont jó volt, hogy vele el tudtam kezdeni kínaiul tanulni.

Fura volt, mert húszórás utazás után elég fáradt voltam én is az angolhoz, és ők sem beszéltek valami jól, de boldog voltam. Megérkeztem, találkoztam a családdal, a Rotary klubbal, és egyből vittek egy vacsorára, azt sem tudtam, hol vagyok, kik vesznek körül, és hogy mit eszek. Éhes voltam, úgyhogy mindent megettem. Utólag kiderült, hogy kacsanyelvtől a rohadt tojásig mindent megettem. Szimpatikusak voltak nagyon, befogadóak, barátságosak, közelebb kerülni viszont nehéz hozzájuk.

Mondod, hogy barátságosak, de ez miből derült ki? Szépen mosolyogtak?

Nem. Ők, ha nem is tudnak angolul, úgyis nyomják. **Minden szót felhasználnak, amit ismernek, csak szóljanak hozzád**, pláne, hogy nagyon bálványozzák a külföldieket. Olyanok vagyunk nekik, mint az istenek. Ha észrevesznek az utcán, minden szem rád tapad. Segített is az önbizalmamon.

Nem voltál emiatt zavarban?

Az elején kicsit igen, de néhány alkalom után megszoktam. Egy idő után már odajutsz, hogy te is elkezdted velük bámulni a külföldieket.

Neked könnyen ment őket megkülönböztetni őket egymástól?

Az elején nem, a végére már odáig is eljutottam, hogy az ottani emberekben megláttam az udvarhelyi ismerőseimet. Mondják, hogy ott mindenki ugyanúgy néz ki, de ha ott élsz egy évig, rájössz, hogy nem így van. Igaz, hogy mindenkinek fekete haja van, ami ugyanúgy van vágva, mindenki alacsony, szóval ez lehet a fő oka, hogy tátva marad a szájuk, ha meglátnak egy kék szemű, szőke, magas fiút. Azt hiszik, az úrből jött.

Beszéljünk a suliról! Mik a különbségek?

Ők is ugyanúgy 12 osztályt járnak, és ezalatt végig tanulják a nyelvet és a jelírást, mert ezt nem lehet felszedni egy-két hónap alatt. Nagyon nehéz.

A legjelentősebb különbség, hogy sokkal hosszabb a tanítás, minden nap általában 7:40-re mentünk, és délután 4 óra 20 perckor jöttünk ki, sőt a legtöbb diák ezután is az iskolában maradt. Nekik **nagyon fontos a tanulás, az egymás közti rivalizálás**. Például írhat mindenki az osztályban száz százalékot, csak az kap maximális osztályzatot, aki elsőnek beadta.

[illegible]